



SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4

15. FEBRUAR 1928

77. AARGANG

## GUDDOMMELIG AUTORITET.

Af Ældste Nephi Jensen, Salt Lake City.

En Præst, hvis Autoritet til at prædike blev omdisputeret, holdt Bibelen op og sagde:

»Her er min Autoritet.«

En tilstedeværende Mand, som tvivlede paa Præstens Kaldelse, spurgte, fra hvilket Sted i Bibelen han stottede sin Autoritet?

Svaret lod: Fra Markus 16: 15., som lyder: »Gaa ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen.«

Denne Befaling af Jesus til sine Apostle bliver der jævnlig henført til af de forskellige Religionsforkyndere som deres Forsvar og Berettigelse til at prædike Evangeliet, men de overser et meget vigtigt Faktum, henhørende til dem, som denne Rettighed blev givet til. Denne Befaling, at gaa ud at forkynde Evangeliet, blev udtrykkelig givet til Herrens Apostle, som allerede var kaldet og ordineret til Tjenesten af de, der havde Autoritet til at kalde dem og ligeledes beskikke dem.

Ved at undersøge Maaden, paa hvilken disse vor Frelseres Apostle blev kaldet og beskikket til hans Tjeneste, vil vi bedre kunne forstaa, hvorledes Herrens sande Tjenere ogsaa i vore Dage maa modtage guddommelig Kaldelse og Beskikkelse.

Apostlene valgte ikke i deres Ungdom den præstelige Gerning som en Livs-Kaldelse. Ikke heller, som det almindelig gøres i vore Dage, præsenterede de sig selv til Kirken med et Diplom fra et theologisk Seminarium og forlangte at blive ordineret til Stillingen som Præst. De søgte ikke om Udnævnelse til Apostelskabet. Jesus sagde udtrykkelig til dem: »I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder.« (Johs. 15: 16.) Disse Ord er lærerige. De lærer os, at Apostlene var guddommelig kaldet til Tjenesten. De var udvalgt af vor Frelser. Han havde den guddommelige Ret til at kalde dem, for han var sendt af Gud. Fred være med eder! siger Frelseren. Ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder. (Joh. 20: 21.)

Apostlene var ogsaa guddommelig ordineret. De blev beskikket til deres hellige Tjeneste af Frelseren. Jesus beskikkede de Tolv, for at de skulde være hos ham, og for at han kunde udsende dem til at prædike. (Mark. 3: 14.)

Desforuden blev Apostlene guddommelig bemyndiget. For Jesus forlod dem, gav han dem denne Befaling: »At de skulde forblive i Jerusalem, indtil de blev iført Kraft fra det høje.« (Luk. 24: 49.) Apostlene var lydige til Frelserens Paabud. Paa Pinsefestens Dag blev Frelserens Løfte iværksat. Paa denne mindeværdige Dag kom den Helligaand over dem, ved hvilken de var i Stand til at kende Guds Vilje, og de blev i Stand til at forklare hans Sandheder med en overbevisende Kraft.

Mathias, som efterfulgte Judas i Apostelskabet, blev kaldet paa samme Maade som de oprindelige Tolv. Han indsendte ikke nogen Ansøgning om Pladsen. Han præsenterede ikke sig selv for de elleve Apostle og sagde: »Jeg har valgt Præstegerningen som Livsstilling; jeg har mine Eksamensbeviser i

Orden fra den theologiske Lærestalt. Jeg ønsker, I vil ordinere mig til Apostel.« De elleve Apostle gjorde deres Valg. Efter at have opsendt en inderlig Bøn om guddommelig Vejledning, »de valgte Mathias og ordinerede ham«. (Ap. G. 1.) Hans Kaldelse var guddommelig, fordi han blev kaldet af Mænd, som havde guddommelig Ret til at organisere og opbygge Kirken.

Paulus og Barnabas blev kaldet paa den samme Maade. Medens Kirkens Profeter var i Herrens Tjeneste og fastede, sagde den Helligaand: »Udtager mig Barnabas og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har kaldet dem.« (Ap. G. 13: 2, 3.)

Formedelst Apostlenes guddommelige Kaldelse og Ordination var de i Stand til at tale og handle i Guds Navn med bindende Virkning. Ved en vis Lejlighed sagde Jesus til Apostlene: »Sandelig siger jeg eder, hvad som helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvad som helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen.« (Math. 18: 18.) Lige før han forlod sine Apostle, talte han til dem igen om deres guddommelige Autoritet. »Hvem I forlade Syndere, dem er de forladte, og hvem I nægte Forladelse, dem er den nægtet.« (John. 20: 23.)

Kun disse, som er bleven kaldet, ordineret og beskikket, ligesom Apostlene blev, har guddommelig Ret til at repræsentere Gud med Hensyn til at prædike og administrere de hellige Ordinaner. Paulus, idet han taler om Kaldelse og om Jesu Kristi Præstedomme, siger: »Og ingen tager sig selv den Ære, men han kaldes af Gud, ligesom Aaron. (Heb. 5: 4.) Aaron blev kaldet, ligesom Apostlene blev kaldet, han blev valgt til Præstegerningen af Moses, som var en Guds Profet. (2. Moseb. 28: 1.)

Der findes intet Eksempel i Beretningen om Guds Værk i Verden, som viser, at nogen Mand, hvis Arbejde modtog guddommelig Anerkendelse, ikke var kaldet til den præstelige Gerning enten direkte af Herren eller af hans bemyndigede Tjenere. Der er derimod mange Eksempler paa, at Mænd,

der har forsøgt at virke i Guds Navn uden guddommelig Autoritet, er blevet straffet for deres Egenmægtighed. Kong Saul tabte Israels Rige, fordi han uretmæssigt forsøgte at fungere i en Præst Embede ved at ofre et »Brændoffer«. (1. Sam. 13: 9—14.) Herrens Vrede optændtes imod Ussa, og han slog ham, fordi han udtrakte sin Haand til Arken, og han døde der for Guds Ansigt. (1. Kronikers Bog 13: 10.) Der var nogle i Efesus, som var bleven døbt af een, som *ikke* havde guddommelig Myndighed, disse blev gendøbt af Paulus. (Ap. G. 19: 1—5.) Skenas, en jodisk Ypperstepræst, hvis syv Sønner uden Bemyndigelse forsøgte at udkaste onde Aander i Jesu Kristi Navn, blev overmandet af den onde Aand, der sprang ind paa dem, og de maatte flygte ud af Huset. (Ap. G. 19: 13—16.)

Evangeliets Ordinancer kan ikke have nogen frelsende Virkning, med mindre de er udført af Mænd, som er bemyndiget til at handle i Jesu Kristi Navn. Med mindre den Person, der bliver døbt, har i sit Hjerte den Forsikring, at den Mand, som udfører Handlingen, virkelig har Autoritet til at handle i Jesu Kristi Navn, kan vedkommende ikke modtage Ordinancen med den levende Tro, som giver ham Vidnesbyrd om Tilgivelsen af sine Synder.

For at være i Stand til at gøre Tjeneste i aandelige Ting, maa man have virkelig guddommelig Autoritet. Foruden denne guddommelige Kaldelse og Beskikkelse vil han ikke have Vidnesbyrd i sit Hjerte om Guddommeligheden af hans Tjeneste, hvilken giver ham en overbevisende Kraft om hans Ord og Gerning. Ved en vis Lejlighed sagde Jesus: »Min Lærdom er ikke min, men dens, der sendte mig.« Han havde det faste Vidnesbyrd i sit Hjerte, at han var sendt af Gud, og det, han lærte, var Guds Ord. Fordi han havde det faste Vidnesbyrd i sin Sjæl, var han i Stand til at lære med en saa overbevisende Kraft, at Folk var storlig forbavset, »for han lærte dem som én, der havde Autoritet«.

Ingen kan med overbevisende Kraft lære om én, som har Autoritet, med mindre han virkelig véd, at han er beskikket

og ordineret til at tale i Guds Navn. Den sande Besiddelse af denne Autoritet har en rensende Virkning paa dem, som udover den i Retfærdighed.

De er paavirket i deres Virksomhed med den dybe, højtidelige Tanke: »Jeg fungerer for og til bedste for den evige Gud«. Hvert Ord udtalt og hver Handling udført under den rene Inspiration af denne ophøjede Tanke, lutrer og forædler Sjælen.

Der er ikke noget i menneskelige Erfaringer, som ophøjer Tankerne og Hjertets Attraa mere end denne Overbevisning, at man er i Forbund med Gud i det ædle Arbejde at grundlægge Retfærdighed i Verden.

Guddommelig Autoritet er en absolut Nødvendighed for den sande Kirkes Eksistens.

Kirken er paa en Maade en stor guddommelig Korperation med Jesus Kristus som Hoved.

Det er Guds Middel til at faa prædikatet Evangeliets Sandheder og til at faa administreret hellige Ordinancer eller Ceremonier. For at alle disse Handlinger og Forvaltninger i deres Udførelse kan være af guddommelig Gyldighed, maa Kirkens Arbejde nødvendigvis udføres af Mænd, som formedelst deres officielle Kaldelse og Ordination repræsenterer Verdens Frelser. Kun den Kirke, som har Præstedømmets Begavelse, kan anlægge varig Retfærdighed i Verden. Fordi det er sagt os: »Uden samme Anordninger og Præstedømmets Myndighed bliver Guds frygtigheds Kraft ikke aabenbaret for Menneskene i Kød. (Pagtens Bog 84: 21.)

*Anm.* Denne Tale var delvis oversat, da Præs. Christiansen blev kaldet bort, og repræsenteret hans sidste jordiske Arbejde. P.

---

Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme. (Matth. 24: 14.)

---

## DISTRIKTSPRÆSIDENT PETER S. CHRISTIANSENS BISÆTTELSE.

Højtideligheden var berammet at skulle finde Sted Søndag den 29. Januar Kl. 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> fra den store Sal i Missionsbygningen, Korsgade 11, men allerede Kl. 1 begyndte Slægt og Venner at strømme til og fyldte hurtigt det meste af Salen. I hvor høj Grad Broder Christiansen var afholdt, fik man et fuldgyldigt Bevis for ved at se det Væld af Blomster, der efterhaanden fyldte Kontor og Værelserne, og ved at betragte den store og andægtige Forsamling, som opmærksomt lyttede til Bisættelsesprogrammet.

Kl. 12 ankom Kisten fra Kommunehospitalets Kapel og blev straks placeret foran Forhøjningen i den store Sal. Et hvidt Tæppe blev draveret over selve Zinkkisten, og Dekoratoren tog fat paa Arbejdet med Udsmykningen, som var tilendebragt i Lobet af en Timestid. Det hvide Tæppe, som dækkede Kisten, var da aldeles oversaaet med lyserøde Begonier. Buketter og Kranse, hvoriblandt nogle særdeles smukke fra den nærmeste Familie, Menigheden i Aarhus og Missionærene i den danske Mission, var bragt paa Plads, og hele Arrangementet tog sig overordentlig nydeligt ud. Kisten flankeredes af 4 store Lyskandelabre, foruden to mindre, anbragt ved Kistens Hovedende.

Kl. 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> intonerede Orglet, og Programmet tog derefter sin Begyndelse med, at Koret sang: »Nærmere Gud til dig«. Bon af Genealog Hans N. Ogaard. Derefter sang Koret: »O min Fader, du som troner«.

Forste Taler var Ældste Jens P. Hansen, som talte ud fra Profeten Almas Ord i det 11. Kap., 42—44, hvori omtales den timelige Død, og hvorledes Kristi Død skal løse den timelige Dods Baand, og alle skal blive oprejst. Taleren fremhævede, hvorledes Præsident Christiansen frivilligt var kommen her til for at kæmpe for den Sag, han havde viet sig til, og fordi han vidste, det var Guds Sag. Bragte Broder Christiansen en Tak for, hvad han havde betydet for Menigheden her i Mis-

sionen. Han var en Mand, der havde Hjertet paa det rette Sted, og havde sikkert ingen Fjender, men var elsket og æret af alle, han kom i Berøring med. Gud Herren velsigne Søster Christiansen paa hendes Vej hjem og i Fremtiden. Ære være hans Minde. Amen.

En smuk Recitation blev dernæst udført af Johan Breum sen.

Derefter en stemningsfuld og gribende Sopran-Solo af Salmen »Tænk naar engang«, udført af Valborg Andersen.

Næste Taler var Distriktspræsident G. Philip Jensen fra Aarhus Distrikt: Man spørger saa ofte: Hvad er Døden? Vi svarer: Døden er kun en Overgang fra en Tilværelse til en anden. Vi kommer fra en Tilværelse, vi havde før den, hvori vi befinder os her paa Jorden, og det er ifølge Guds Plan, at vi er her og har en Lejlighed til at udvikle os og skride fremad, ikke alene her, men i Evighedernes Evighed. Det var ligeledes ifølge Guds Plan, at Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, blev sendt til denne Jord for at tilvejebringe Forløsning for Menneskenes Børn. Frelseren har sagt: Jeg er Opstandelsen og Livet, hver den, som tror paa mig, skal ikke fortabes, men have et evigt Liv. Er det ikke et herligt Budskab. Vi véd, at Broder Christiansen ikke er død, omendskønt hans afsjælede Legeme ligger her, han lever et andet Sted, og jeg véd for vidst, at vi skal mødes igen. Han var beredt til at gaa herfra naar som helst og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Jeg har kendt Broder Christiansen i mange Aar, han var altid ivrig efter at udføre Herrens Vilje og gik bort fra denne Provostand som et trofast og interesseret Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og dette glæder mig og er et af de største Komplimenteter, man kan give et Medlem af denne Kirke. Idet jeg kan overbringe en venlig Hilsen fra Aarhus Distrikts Medlemmer, skal jeg slutte med at sige: Jeg véd, at dette Værk, vi repræsenterer, er Guds Værk, og jeg véd, at Broder Christiansen vidste det. Gud velsigne Søster Christiansen og hendes Familie, som sørger, er min ydmyge Bøn, Amen.

Tenor-Solo: Sangkorets Dirigent Valdemar Jakobsen.

Den følgende Taler var Distriktspræsident N. P. Rasmussen fra Aalborg Distrikt, som udtalte, at det var med forunderlige Følelser, han stod her, for at skulle tale ved en Lejlighed som denne. Jeg har kun kendt Broder Christiansen de sidste tyve Maaneder, men tilstrækkeligt til, at jeg havde lært at elske ham. Ønskede at citere nogle Ord fra Abrahams Bog i Den kostelige Perle, som er en Bog, der er fremkommet formedelst Aabenbaring. Vi tror nemlig paa Aabenbaring, og dersom vi læser Bibelen, saavel det gamle som det nye Testamente, vil vi finde utallige Beviser for, at Gud har aabenbaret sig for sine Tjenere til alle Tider. Vi véd, at Gud aabenbarede sig for Fader Abraham, for Moses og alle de gamle Profeter. »Thi den Herre, Herre gør ikke noget, uden at han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere Profeterne.« (Amos 3: 7.) Taleren beviste ligeledes ved Henvisning til og Eksempler fra Kristi Dage, hvor Aabenbaring ligeledes fandt Sted ved mangfoldige Lejligheder, og gik derefter over til at tale om de Dødes Opstandelse og det store og vigtige Arbejde, som bliver udført i Herrens Templer saavel for Levende som Døde. Døden kan ikke skille Broder og Søster Christiansen ad, thi de har gaaet igennem Herrens Hus og er blevet viet for Tid og Evighed. Og jeg véd, at Broder Christiansen var en af dem, der var udvalgt til at blive en Frelser i Israel, ikke alene hernede, men ogsaa der, hvor han nu er gaaet hen, og han vil være blandt dem, der skal komme frem i den første Opstandelse. Gud velsigne Søster Christiansen om dem, som sørger, thi Gud alene er i Stand til at trøste, jeg beder i Jesu Navn, Amen.

En Trio (Valborg Andersen, Mary Petersen og Emmy Andersen) sang derefter smukt: »Mit Hjertes Bøn«.

Sidste Taler var Missionspræsident Joseph L. Petersen, der var stærkt bevæget, idet han rejste sig og udtalte følgende: Skont mit Hjerte er fyldt med Sorg, betragter jeg det dog som en stor Ære at skulle staa frem og udtale mine Følelser ved denne Lejlighed. Jeg har kendt Broder Christiansen saa længe



og haft saa meget med ham at gøre, at jeg næsten betragter mig selv som hørende til Familien. Jeg har ikke haft nogen bedre Ven her end netop Broder Christiansen. Ligeledes hans Hustru, Søster Christiansen, der findes ingen bedre Kvinde end hende. Lige fra den Dag, jeg kom hertil paa min første Mission, som 19-aarig ung Mand, for omtrent 30 Aar siden, har deres Hjem været aabent for mig, og et smukkere Familienliv end det, man fandt hos dem, kan næppe tænkes. Broder Christiansen var min gode Ven og Raadgiver, og jeg skal aldrig glemme hans gode Raad og Formaning. Han annammede Evangeliet for 36 Aar siden, og han havde et urokkeligt Vidnesbyrd om, at han havde modtaget Sandheden, ikke en Lærdom af Mennesker, men af Gud. Broder Christiansen havde ligeledes mange Venner derhjemme i Bjergenes Dale, ikke alene i Staten Utah, men ogsaa i de omkringliggende Stater, og disse vil nu ligeledes med Sorg modtage Budskabet om hans Bortgang. Han har nedlagt sit Liv ikke alene i Tro, men i fuld Overbevisning. Jeg beder, at Gud vil velsigne Søster Christiansen, ja, jeg véd, han har, thi ellers var hun ikke i Stand til at leve, som hun gør. Jeg ønsker at takke alle paa Missionens og Familiens Vegne for den store Deltagelse og nedbeder ligeledes Guds Velsignelse over Broder og Søster Christiansens Familie og Bornene derhjemme i Amerika, og jeg gør det i Jesu Kristi Navn, Amen.

Herefter sang Koret: »Gud vær med dig, til vi ses igen«.

Taksigelse: Missionær N. Halvor Madsen.

Orgel.

Hermed sluttede denne smukke og stemningsfulde Højtidelighed, der havde gjort et dybt Indtryk paa de Tilstedeværende. En værdig Afslutning paa denne jordiske Tilværelse for en trofast og nidkær Budbringer af Jesu Kristi Evangelium.

*Th. Bregentoft.*

## DEN DANSKE MISSION.

### AFLØSNING.

Ældste Peter L. Gregersen og Søster Wilhelmine Christiansen er hæderligt afløst fra deres Virksomhed i den danske Mission og rejste hjem med »Frederik VIII« den 2. Februar.

Ældste Gregersen ledsager afdøde Distriktspræsident P. S. Christiansens Lig til Salt Lake City og repræsenterer Missionen ved Begravelsen.

### BESKIKKELSE.

Ældste George Philip Jensen er løst fra sin Stilling som Præsident over Aarhus Distrikt og beskikket til at præsidere over Kobenhavns Distrikt.

Ældste Ole Anderson er beskikket til at præsidere over Aarhus Distrikt.

### FORFLYTTELSE.

Ældste Robert L. Erickson er forflyttet fra Kobenhavns til Aarhus Distrikt.

*Joseph L. Petersen,*  
Missionspræsident.

## FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 47.)

*Jordelivets Bestræbelser.* Men Tanken om, at vi i denne vor jordiske Provestand erholder Magt i Forhold til vor Stilling i Forudtilværelsen, bør dog ikke, endskønt vor Fremgang i Livet synes os utilfredsstillende, betage os Modet eller virke som en overvældende Følelse, der forvolder Nedtrykthed, og som nedstemmer Sindet. Vort forrige Liv kan ikke betragtes som en uoverkommelig Hindring. Den store, uforanderlige Aarsags- og Virknings-Lov vil sætte den, der paa Jorden anstrenger sig for at naa fremad, i Stand til at tilegne sig stor Magt, ja, endog i en saadan Grad, at man formedelst disse jordiske Anstrengelser kan overvinde mulige Vanskeligheder

og Ulemper, som man maaske paa Grund af Ladhed og Ligegyldighed i den foregaaende Tilværelse selv har været Aarsag til. Det er saaledes muligt for Mennesket paa Jorden at vinde mere, end det før har tabt. Vore Anstrengelser paa Jorden har for os den største Betydning. Undtagen for saa vidt det kan hjælpe os til at fatte og forstaa vor sande Stilling, maa vi hverken se tilbage eller skue langt ind i Fremtiden; men Dag for Dag, som den kommer, maa vi tilfulde udnytte den Tid, der er os given i denne vor jordiske Tilværelse. Menneskenes Ulighed skriver sig hovedsagelig fra deres Ulighed med Hensyn til jordiske Anstrengelser.

*Gavernes Mangfoldighed.* Imidlertid maa det erindres, at Aanden inden i os er nodsaget til at handle gennem et forkrænkeligt Legeme, et Legeme, som ifølge den menneskelige Natur er tilbøjelig til Sygdom og er Døden underkastet. Den evige Aand kan ikke hæve sig over de Vilkaar, som Legemet (der er af jordisk Oprindelse) er afhængig af, og som er et Resultat af alt det fysiske gode eller onde, som Mennesket har tilegnet sig lige fra Adams Tid til den nærværende. Baade Kræfter og Svagheder er uden Tvivl bleven overført paa Legemet under Menneskeslægtens langvarige Eksistens.

Legemet er i Besiddelse af visse medfødte, vedhængende Egenskaber, som Mennesket med Vanskelighed formaar at tilsidesætte. Selv under de bedste Vilkaar er Legemet svagere end Aanden, der er i Legemet; Aanden, der dvæler i selv det bedste, mest udviklede Legeme, er sandsynligvis uendelig mægtigere, end den gennem Legemet kan udtrykke sig. Vi lever kun, som vore Legemer tillader os at leve, og eftersom der er saa stor Forskel med Hensyn til vore Legemer, er denne Kendsgerning ogsaa en Aarsag for Menneskenes Ulighed. Menneskenes Ulighed beror faktisk paa deres Legemers Ulighed, og gennem Legemet forsøger den evige Aand maaske forgæves at udtrykke sig.

*Lejlighedslighed.* Det er indlysende, at selv Tanken om en absolut Lighed blandt Menneskene strider mod sund Fornuft,

eftersom Menneskene, hvad Kræfter angaar, i det uendelige er forskellige fra hverandre. Vi er Brødre; men for nærværende indtager vi vidt forskellige Fremskridtstrin paa denne jordiske Skueplads. Det er maaske til vort Gavn, at saadan Forskel eksisterer, saa at vi ved Kontrast med hverandre kan tilskyndes til Fremgang. Menneskenes Lighed paa Jorden maa være en ligelig Anledning for enhver til at gøre aandelig Fremgang. Fra det Standpunkt, i den evige March, som Mennesket for nærværende indtager, maa det, frit og uhindret af andre Personer, have Lov til at skride fremad; man maa i fuldeste Maal tillades at udøve sine medfødte Kræfter med al den Anstrengelse, man anser for nødvendig for at hjælpe sig fremad paa Gennemrejsen. Ingen maa staa i Vejen for en anden. Tværtimod, det er klart, ifølge Evangeliets Aand, at den »store Plan« ikke kan fuldendes, at Hensigten med Jordens Skabelse ikke kan opnaas, og at Mennesket ikke kan erholde den højeste Belønning for Fremgang, førend alle Menneskenes Aander er Evangeliets Styrelse underkastet. Frelserarbejdet vil ikke blive fuldendt, førend alle, enten det saa er her paa Jorden eller i Fremtiden, har antaget den Frihed, som Evangeliet tilbyder dem, der annammer samme. Menneskene maa — hellere end at stille Hindringer i Vejen for hverandre — være hverandre behjælpelig, med andre Ord, den ene maa hjælpe den anden. Paa denne Maade alene er en ligelig Anledning til Fremgang mulig for Menneskene. Med Lejlighedslighed som en Virkelighed er det muligt for Menneskene med Tiden at rykke saa langt frem, at der hos dem ikke vil blive nogen øjensynlig Forskel.

Den Lejlighedslighed, som er ejendommelig for Saliggørelsens Plan, giver sig til Kende ved det Faktum, at alle Kirkens Ordinancer, fra den største til den mindste, er tilgængelig for enhver Person, der indlemmes i Kirken. Tro, Omvendelse og Daab og den Helligaands Gave er de fire Hovedprincipper i Evangeliet, som alle og enhver, der ønsker at tage aktiv Del i Kirkens Arbejde, maa antage. Rang eller menneskelig Magt

spiller ingen Rolle. Begavelserne i Templet tilligemed alle andre Velsignelser, man her kan modtage, er ligeledes tilgængelige for ethvert Medlem af Kirken — enhver, som med Iver og Nidkærhed virker for Sandhedens Sag. Hvad Grundprincipperne i Evangeliet, dets Gaver og Velsignelser saa vel som Anledninger i aandelig Henseende angaar, og som enten fordres eller tilbydes af Kirken, staar dens Medlemmer saa at sige blottede, aldeles lige, ikke til at skelne fra hverandre — den ene er lig den anden for Gud. Dette er Lejlighedslighed.

*Ligelighedens Ulighed.* Endskønt Lighedslighed indrømmes alle og enhver, er der dog, som Udøvelsen af den personlige Handlefrihed beviser, stor Forskel blandt Menneskene med Hensyn til deres Viljer. Følgelig er der nogle, som med Flid bruger enhver Lejlighed for det Gode, medens andre er ligegyldige, hvad Anledning angaar. Under saadanne Omstændigheder, selv om alle var aldeles ligestillet, idet de paa-begyndte Livsvandringen, skulde stor Forskel snart kunne spores. Uden derved at krænke Naturens fundamentale Love, kan dette tilsyneladende absolut ikke forhindres. Menneskene kan med Lethed grupperes saaledes, at de fremstiller forskellige Grader af Styrke.

Men for at den Lejlighedslighed, der tilhører den »store Plan«, kan holdes i Hævd, er det nødvendigt for alle og enhver, enten man saa er svag eller stærk, at yde hinanden Bistand. Idet man ønsker, at alle maa tilstedes at udvikle sig til det yderste for derved at opnaa Glæde baade her og herefter, maa man helt forglemme den Variation i Talenter, der gør sig gældende hos Menneskene. Hovedopgaven for Menneskene i enhver Tidsalder er, at de holder sammen som Lemmer af et og samme Legeme, ja, alle og enhver, selv de mange, der, formedelst Brugen af deres personlige Vilje er, hvad Kræfter og Udvikling angaar, bleven vidt forskellig fra deres Medmennesker.

(Fortsættes.)

## FASTELAVN — !

---

Hvad er det for en Hurlumhej —  
 er kloge Folk blevet gale —  
 en dømsdomt saa jeg med Krone paa  
 paa Vej mod Livsglædens Himmelblaa,  
 mens Alvor dansede let paa Taa  
 med Horn og en lille Hale.

Da Nyets straalende Blomst sprang ud,  
 hver Dag sig rakte en Kende —  
 og tog end Kulden et bistert Tag  
 med Solens Magt og den klare Dag,  
 det var for alle en afgjort Sag,  
 at Vinteren snart fik Ende.

Men ret som den første, lille Gæk  
 fik Næsen frem over Mulde,  
 og kigged' langt efter Martsviol,  
 en lodden Trold som en Hane gol,  
 og vrænged' fælt ad den gode Sol,  
 der just til at skinne skulde —!

Og for man vidste et Ord deraf,  
 en Troldregn tog paa at falde —  
 det regnede grønt og gult og rødt,  
 og store og smaa blev gennemblødt  
 af Regnbu'straaler, der bomuldsblødt  
 sig spandt omkring alt og alle.

Den kaade Djævel, han lo dertil,  
 og holdt paa sin runde Mave,  
 saa hvirvled' han paa et Trommeskind,  
 og Hvermand blev or og döv og blind,  
 og sprang omkring i rebelsk Rykind;  
 ja, Verden var rent af Lave.

Konfettibygen — forstaar I nok —  
 blev ved at regne og regne —  
 og Trolden tog Amørvinger paa,  
 og skød med Pile paa maa og faa,  
 o, ingen kunde for Fyren staa,  
 men maatte med Skamme segne —!

Det var saa muntert et Narrespil,  
 som nogen sig ønske kunde —  
 og var man bare tilpas adræt,  
 fik til de Løjer man Fribillet —  
 kun Livsens Lede gik tvær og træt —  
 i Kedsomheds gnavne Hunde!

Der hviskedes om, at Askepot  
 sin Prinsemand monne finde —  
 saa skønt sang derom en gammel Skjald.  
 Og Trolden, det var Prins Karnevall!  
 Selv saa jeg ham paa et Maskebal —  
 Det hele er snart et Minde —!

*Betty Tofte.*

#### ANDREAS FOSSE ER DØD.

Andreas Johannessen Fosse dode den 10. Januar 1928 efter en lang sygdom i en alder av 63 aar. Begravelsen holdtes i lokalet i Bergen, Norge, under stor deltagelse av de hellige og venner. Præsident Harold Ericksen og Olaf K. Carlsen talte. Graven blev indviet av præsident Ericksen.

Bror Fosse viste hans tro paa Evangeliet i hans gjerninger. Han blev aldrig træt at tale om Mormons bok og dens sandheter. Han vidste, at den var av guddommelig oprindelse, like saa sikkert som de tre vidner gjorde. Det var en glæde at tale med ham paa grund av hans store kundskap om Evangeliet. Velsignet er de, som tror og lever, som han gjorde. Han ønskede at mote hans Fader og hans Frelser.

SØNDAGSSKOLENS NADVERVERS OG KORLEKTIE  
for Marts 1928.

*Nadververs:*

Naar vi af Sakramentet nyder,  
I Jesu Navn og for hans Skyld.  
Lad os erindre og sikre være,  
At vore Hænder, Hjerter rene ere.

*Korlektie:*

1. Vi tror paa Gud den evige Fader og paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand.
2. Vi tror, at Menneskene vil blive straffet for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.
3. Vi tror, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kan blive frelst ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinanancer. (De tre første Trosartikler.)

Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. (Aab. 14: 6, 7.)

---

INDHOLD:

Guddommelig Autoritet.... 49 Distriktspræsident Peter S. Christiansens Bisættelse. 54 Den Danske Mission ..... 58		Fornuftmæssig Teologi ..... 58 Fastelavn (Digt)..... 62 Dødsfald ..... 63
--	--	---

---

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.